

- 1) zagranicznymi środkami płatniczymi, przekazywanymi na te rachunki z zagranicy;
- 2) przelewami z innych rachunków dyplomatycznych „W” zasilanych w tej samej walucie i tą samą drogą co rachunek, na który następuje przelew, lub zasilanych w wolnych dewizach;
- 3) krajowymi środkami płatniczymi lub równowartością tych środków w walucie rachunku, zwracanymi przez jednostki gospodarki społecznej z tytułu nadpłaconych lub nie wykorzystanych w kraju kwot z przelewów lub czeków, zrealizowanych w ciężar tego samego rachunku;
- 4) wpłatami w złotych lub w walucie rachunku, dokonywanymi przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego z tytułu opłat konsularnych związanych z obrotem towarowym.

§ 6. 1. Dysponowanie w kraju sumami znajdującymi się na rachunku dyplomatycznym „W” nie wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

2. Wypłaty za granicę z tego rachunku są bez osobnego zezwolenia dewizowego dozwolone z zachowaniem postanowień międzynarodowych umów płatniczych.

§ 7. Rachunki dyplomatyczne „Z” mogą być prowadzone tylko w złotych.

§ 8. Rachunki dyplomatyczne „Z” mogą być — bez osobnego zezwolenia dewizowego — zasilane:

- 1) wpłatami posiadacza rachunku;
- 2) wpłatami krajowców dewizowych z tytułu opłat konsularnych nie związanych z obrotem towarowym;
- 3) przelewami z rachunków dyplomatycznych „W”;
- 4) zwrotami sum wypłaconych z tego samego rachunku „Z”.

§ 9. 1. Dysponowanie w kraju sumami znajdującymi się na rachunku dyplomatycznym „Z” nie wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

2. Wypłaty z tych rachunków na zagranicę bez osobnego zezwolenia dewizowego są zabronione.

§ 10. Podstawą wpłat dokonywanych na rachunki dyplomatyczne „W” i „Z” mogą być tylko tytuły odpowiadające wymaganiom obowiązujących przepisów dewizowych.

§ 11. Otwieranie i prowadzenie rachunków dyplomatycznych na zasadach innych niż określone w §§ 1—9 wymaga zezwolenia dewizowego.

§ 12. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania postanowienia uchwały Generalnej Komisji Dewizowej nr 14 z dnia 9 marca 1946 r. w sprawie rachunków dyplomatycznych (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu z 1948 r. Nr 12, poz. 48).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

223

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 kwietnia 1958 r.

w sprawie przeliczania zapasów produktów naftowych.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188) oraz w związku z uchwałą nr 87 Rady Ministrów z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie ujednoczenia cen produktów naftowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa państwowe obowiązane są do przeliczania posiadanych przez nie, a zaliczonych do materiałów, zapasów produktów naftowych według stanu na dzień 14 kwietnia 1958 r.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przedsiębiorstw handlowych.

3. Różnice wynikłe z przeliczania, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorstwa państwowe odnoszą na fundusz statutowy.

§ 2. 1. Państwowe przedsiębiorstwa handlowe obowiązane są do przeliczania posiadanych przez nie, a zaliczonych zarówno do materiałów, jak i towarów, zapasów produktów naftowych według stanu na dzień 14 kwietnia 1958 r.

2. Różnice wynikłe z przeliczania, o którym mowa w ust. 1, państwowe przedsiębiorstwa handlowe odnoszą na konto bilansowe 083 — Rozrachunki z tytułu różnic budżetowych.

§ 3. Obowiązek przeliczania zapasów produktów naftowych nie dotyczy bonów benzynowych.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa spółdzielcze, jeżeli dokonują przeliczania zapasów posiadanych przez nie, a zaliczonych do materiałów — odnoszą różnice wynikłe z przeliczania na rachunek strat i zysków.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przedsiębiorstw handlowych.

3. Spółdzielcze przedsiębiorstwa handlowe, jeżeli dokonują przeliczania posiadanych przez nie zapasów zaliczonych zarówno do materiałów, jak i do towarów, różnice wynikłe z przeliczania odnoszą na konto 083 — Rozrachunki z tytułu różnic budżetowych.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*

224

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 2 maja 1958 r.

w sprawie trybu ustalania cen zbytu na wyroby nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez zakłady podporządkowane Centralnemu Zarządowi Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego.

Na podstawie § 2 i § 6 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych

i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311), oraz w związku

z § 5 uchwały nr 518 Rady Ministrów z 17 sierpnia 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów centralnych zarządów przemysłu (Monitor Polski Nr 83, poz. 975) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za wyroby nietypowe w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się wyroby produkowane przez zakłady podporządkowane Centralnemu Zarządowi Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter jednostkowy lub małoseryjny i wykonywana jest według warunków technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Za usługi nietypowe uważa się roboty przemysłowe i usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 2. 1. Podstawą do ustalenia cen zbytu wyrobów lub robót (usług) nietypowych, o których mowa w § 1, jest jednostkowa kalkulacja wstępna kosztu własnego, sporządzona przez dostawcę (wykonawcę) zgodnie z zasadami i według wzorów obowiązujących w przemyśle budowy maszyn.

2. Kalkulacja wstępna kosztu własnego powinna być oparta na ścisłych danych technicznych, a w szczególności na rysunkach, szkicach, wzorach, na podstawie których dział głównego technologa zakładu ustala rodzaj materiałów oraz rodzaje operacji i czas robocizny niezbędnych do wykonania nietypowego wyrobu lub roboty (usługi).

3. Na podstawie danych, o których mowa w ust. 2, ustala się planowany koszt własny nietypowego wyrobu lub roboty — przyjmując:

- 1) koszt materiałów — według cen obowiązujących w dniu sporządzenia kalkulacji, przy czym narzut procentowy kosztów zakupu należy obliczać w wysokości ustalonej planem techniczno-ekonomicznym w stosunku do wykazanej w kalkulacji wartości materiałów łącznie z paliwem technologicznym;
- 2) koszt robocizny — według obowiązującego systemu płac (taryfikator kwalifikacyjny, stawki płac, normy pracy);
- 3) koszty specjalne w odniesieniu do przedmiotów wykonywanych we własnym zakresie — według kosztów wytworzenia, natomiast w odniesieniu do usług i obróbki obcej — według obowiązujących cenników, a w razie ich braku — według oferty lub uzgodnienia z dostawcą; do kosztów specjalnych zalicza się:
  - koszt wykonania dokumentacji konstrukcyjnej lub projektowo-kosztorysowej,
  - koszt budowy prototypu,
  - koszt wykonania specjalnego oprzyrządowania (na przykład: modele, przyrządy, sprawdziany itp.),
  - koszty obróbki — usług obcych,
  - koszt delegacji robotników w odniesieniu do robót terenowych;
- 4) koszty pośrednie (wydziałowe, ogólnofabryczne, sprzedaży) — według procentowych narzutów przyjętych w planie techniczno-ekonomicznym.

§ 3. Dostawca (wykonawca) jest obowiązany sporządzić kalkulację (§ 2) w terminie 14 dni od daty otrzymania kompletnego pod względem technicznym zamówienia.

§ 4. Ceny na wyroby nietypowe, o których mowa w § 1 ust. 1, będą ustalane:

- 1) gdy cena jednostkowa wyrobu nie przekracza 50.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w porozumieniu z odbiorcą (zleceniodawcą); w razie braku porozumienia — cenę ustala Centralny Zarząd Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego po uzgodnieniu z centralnym zarządem, któremu podlega odbiorca;
- 2) gdy cena jednostkowa wyrobu jest wyższa niż 50.000 zł, a nie przekracza 200.000 zł — przez Centralny Zarząd Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego w porozumieniu z centralnym zarządem, któremu podlega odbiorca; w razie braku porozumienia — cenę ustala Ministerstwo Przemysłu

Spożywczego i Skupu w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca;

- 3) gdy cena jednostkowa wyrobu jest wyższa niż 200.000 zł — na wniosek Centralnego Zarządu Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego — przez Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu — Departament Planowania i Ekonomiki w uzgodnieniu z Departamentem Inwestycji oraz po porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca; w razie braku porozumienia — cenę ustala Państwowa Komisja Cen.

§ 5. 1. Ceny za usługi (roboty) nietypowe, o których mowa w § 1 ust. 2, będą ustalane na podstawie kalkulacji wstępnej (weryfikacji):

- 1) gdy wartość zamówienia nie przekracza 200.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w porozumieniu z odbiorcą (zleceniodawcą); w razie braku porozumienia — cenę ustala Centralny Zarząd Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego po uzgodnieniu z centralnym zarządem, któremu podlega odbiorca;
- 2) gdy wartość zamówienia wynosi ponad 200.000 zł, a nie przekracza 500.000 zł — przez Centralny Zarząd Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego w porozumieniu z centralnym zarządem, któremu podlega odbiorca; w razie braku porozumienia — cenę ustala Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca;
- 3) gdy wartość zamówienia przekracza 500.000 zł — przez Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu na wniosek Centralnego Zarządu Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego — po porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca; w razie braku porozumienia — cenę ustala Państwowa Komisja Cen.

2. Zasady określone w ust. 1 pkt 1, 2 i 3 nie dotyczą robót (usług) wykonywanych na podstawie dokumentacji projektowo-kosztorysowej, zatwierdzonej przez komisję oceny projektów inwestycyjnych właściwego szczebla.

§ 6. 1. Porozumienie w sprawie ustalenia ceny zbytu następuje w drodze przesłania odbiorcy, centralnemu zarządowi lub ministerstwu, któremu podlega odbiorca, wniosku z załączoną kalkulacją wstępna kosztu własnego. Odbiorca jest obowiązany w terminie 14 dni od daty otrzymania wniosku zgłosić zastrzeżenia co do projektowanej ceny.

2. Niezgłoszenie w powyższym terminie zastrzeżeń uznaje się za dowód zaakceptowania proponowanej ceny.

§ 7. 1. W razie braku porozumienia pomiędzy dostawcą a odbiorcą co do wysokości ceny dostawca (centralny zarząd, ministerstwo, któremu podlega dostawca) przesyła wniosek o ustalenie ceny zbytu wraz z jednostkową kalkulacją wstępna, opinią odbiorcy i swymi wyjaśnieniami do jednostki upoważnionej do decydowania o wysokości ceny. Kopię pisma przekazującego sprawę dostawca przesyła odbiorcy (centralnemu zarządowi, ministerstwu).

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien być przesłany w terminie 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń.

3. Zatwierdzenie ceny następuje na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, przy czym przepis § 6 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 8. 1. W odniesieniu do wyrobów i usług nietypowych wykonawca po zakończeniu danej roboty obowiązany jest sporządzić natychmiast kalkulacje wynikowe kosztu własnego wykonanych wyrobów i usług (remont, instalacja, montaż) i porównać je z kalkulacjami planowanymi, które służyły za podstawę do ustalenia ceny zbytu.

2. Fakturowanie wyrobów i usług nietypowych następuje:

- 1) jeżeli koszt rzeczywisty jest wyższy od kosztu planowanego przyjętego za podstawę do ustalenia ceny — według ceny ustalonej,

2) jeżeli koszt rzeczywisty jest niższy od kosztu planowanego — według kosztu rzeczywistego powiększonego o zysk do 5%, ale nie wyżej od ustalonej ceny.

3. W razie gdy po przeprowadzeniu weryfikacji oraz sporządzeniu kalkulacji wyniknie potrzeba wykonania robót dodatkowych, należy uzupełnić zlecenie (umowę), z tym że na robotę dodatkową powinna być przeprowadzona dodatkowa weryfikacja oraz uzupełniona kalkulacja.

§ 9. 1. W wyjątkowych przypadkach, za które uważa się:

- 1) wykonywanie nietypowych skomplikowanych remontów, montażu i demontażu oraz usług biur konstrukcyjnych wówczas, gdy warunki techniczne nie pozwalają na sporządzenie kalkulacji wstępnej;
  - 2) wykonanie robót w ramach specjalnych akcji ratowniczych lub zabezpieczających przed skutkami awarii;
  - 3) drobne roboty remontowe, których koszt wynikowy nie przekroczy 10.000 zł, o ile na to wyraża zgodę zlecająca;
  - 4) budowę prototypów maszyn i urządzeń
- dostawca (wykonawca) ustala w porozumieniu z odbiorcą limit należności.

2. Limit należności ustala się przed przystąpieniem do prac, o których mowa w ust. 1 pkt 2, na podstawie:

- 1) kalkulacji wynikowych uprzednio wykonywanych przez dostawcę podobnych robót lub usług nietypowych;
- 2) szacunku opartego na przesłankach technicznych wynikających z przybliżonej kalkulacji wstępnej.

3. W razie nieosiągnięcia porozumienia z odbiorcą co do wysokości limitu należności limit ten ustala właściwy centralny zarząd w porozumieniu z centralnym zarządem, któremu podlega odbiorca, bez względu na wysokość należności.

4. Ostateczne rozliczenie następuje na podstawie kalkulacji wynikowej z uwzględnieniem 2% zysku, przy czym górną granicą tego rozliczenia jest ustalony limit należności.

§ 10. 1. W razie gdy wyroby wytwarzane na indywidualne zamówienia odbiorcy różnią się od wyrobów typowych jedynie jakością surowców, półfabrykatów itp. lub nieznacznymi zmianami w konstrukcji, stosować należy dopłaty do obowiązującej ceny zbytu danego wyrobu typowego lub rabaty.

2. Dopłaty do ceny lub rabaty, o których mowa w ust. 1, należy ustalić w wysokości różnicy pomiędzy kosztem odpowiednich elementów wyrobu typowego a kosztem tych elementów w wyrobie nietypowym.

3. Ustalenie wysokości dopłat i rabatów następuje bez względu na wartość całego zamówienia przez dostawcę w porozumieniu z odbiorcą.

§ 11. W odniesieniu do zakładów podporządkowanych Centralnemu Zarządowi Budowy Maszyn Przemysłu Spożywczego tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 20 sierpnia 1955 r. w sprawie trybu ustalania cen na wyroby i usługi nietypowe wykonywane przez zakłady podporządkowane Zarządowi Przemysłu Maszynowego i Mechanizacji (Monitor Polski Nr 77, poz. 939) oraz
- 2) zarządzenie Ministra Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego z dnia 5 sierpnia 1954 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-77, poz. 913).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: *F. Pisula*

225

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 20 marca 1958 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Jezioro Orłowo Małe” — jezioro Orłowo Małe o powierzchni 2,80 ha oraz pas gruntów przybrzeżnych o powierzchni 1,70 ha, którego szerokość od strony zachodniej i południowej wynosi 50 m, a w pozostałej części — 20 m, położone w gromadzie Dobrzyń, w powiecie nidzickim województwa olsztyńskiego, stanowiące oddział 246 pododdział 1 Nadleśnictwa Państwowego Koniuszyn według oznaczeń przyjętych w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na lata 1953—1962.
2. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie w skali 1:25.000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.
3. Rezerwat tworzy się w celu ochrony żółwia błotnego (*Emys orbicularis*).
4. Na terenie rezerwatu zabronione są:
  - a) wycinanie drzew i pobór użytków drzewnych,
  - b) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,

- c) zbiór trawy, ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich,
- d) wycinanie trawy i szuwarów przybrzeżnych,
- e) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin,
- f) łowienie ryb,
- g) polowanie, chwytnię, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- h) zanieczyszczanie terenu i wzniesienie ognia,
- i) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,
- j) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych, melioracyjnych i innych urządzeń technicznych,
- k) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami specjalnie w tym celu wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kocioł*